



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев2 733/2023**  
**28.12.2023. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Дејан Станић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу, унутрашњу и спољну трговину „Млин Продукт“ д.о.о. са седиштем у Београду, кога заступа пуномоћник Наташа Јовичић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 631/22 од 19.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 28.12.2023. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**УКИДА СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 631/22 од 19.05.2022. године и предмет **ВРАЋА** истом суду, на поновно суђење.

**Образложење**

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 631/22 од 19.05.2022. године, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2460/18 од 29.01.2019. године, исправљена решењем истог суда П1 2460/18 од 16.07.2020. године, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиље АА из ... којим је тражила да се поништи, као незаконито, решење туженог без броја од 25.11.2014. године, којим је тужили отказан уговор о раду и обавезан тужени да тужиљу врати на рад; преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и одбијен, као неоснован, захтев тужиље да се обавезе тужени да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 225.000,00 динара; обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 157.500,00 динара; обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), па је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног постука из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужени је, као послодавац, са тужиљом, као запосленом, закључио уговор о раду 29.08.2014. године о заснивању радног односа на неодређено време, по коме је тужиља распоређена за обављање послова на радном месту ..., а закључили су и анекс уговора о раду којим су регулисали међусобна права, обавезе и одговорности, дана 10.11.2014. године.

Решењем о отказу уговора о раду од 25.11.2014. године тужени је отказао тужиљи уговор о раду, на основу члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, због тога што у периоду од 20.10.2014. године до 14.11.2014. године није поштовала радну дисциплину, односно њено понашање је било такво да не може наставити рад код послодавца јер у наведеном периоду није контролисала рокове трајања производа у деликатес витрини за коју је према распореду била одговорна, што је утврђено интерном контролом 14.11.2014. године, када је откривено пет артикала са истеклим роком трајања. На тај начин тужиља је поступила супротно одредбама анекса уговора о раду, и то члана 32. став 2. тачка 1, јер, како је наведено у образложењу решења, и поред више упозорења од стране непосредног руководиоца да мора да промени начин понашања, тј. да поштује радну дисциплину која је основ сваког рада, запослена није учинила ништа да то промени, те да би се несумњиво даљи наставак рада запослене – тужиље у привредном друштву одразио на извршавање задатака од стране запослене и негативно утицао на друге запослене, због чега је морао да уследи отказ уговора о раду. Тужиљи је дана 14.11.2014. године достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду на које се изјаснила изјавама од 14.11.2014. године и 18.11.2014. године. У спорном периоду тужиља је, према унапред сачињеном месечном распореду, била задужена за исправност и рад на одељењу деликатеса у објекту у коме је радила, а који је био покривен видео-надзором и вршила је спецификацију робе за коју је утврдила да јој је истекао рок трајања, исте уклонила и сместила у посебан објекат „бункер“, с тим да је претходно све евидентирала у посебној књизи која се налазила код пословође објекта.

Приликом саслушања пред првостепеним судом, у својству парничне странке, тужиља је негирала да је извршила повреду радне обавезе како јој је тужени ставио на терет, указујући да је уредно извршавала своје обавезе и да је повукла робу из витрине којој је истекао рок и ставила у одређени део витрине, тзв. „бункер“, да је то евидентирала у посебну књигу која се налазила код пословође објекта, али да је те производе неко вратио у витрину за продају, што је утврђено контролом која је извршена у време када тужиља није била на послу (контрола није била у њеној смени). Такође, постојао је у објекту видео-надзор чијим увидом се могло утврдити да ли је тужиља поступила онако како је тврдила и да ли је неко производе које је она повукла из продаје поново вратио у продају.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је поништио, као незаконито, оспорено решење туженог и наложио туженом да тужиљу врати на рад. Овакву одлуку првостепени суд је донео након што је саслушао тужиљу, законског заступника туженог и сведоке, те оценом њихових исказа закључио да тужени није доказао да је тужиља извршила повреду радне обавезе која јој је

оспореним решењем стављена на терет, односно да није доказао да је тужила својом кривицом учинила повреду радне обавезе која јој се ставља на терет. При томе, свеска или дневник у коју је тужила унела податак у вези уклоњене робе се налази и даље код туженог који га до закључења главне расправе није доставио, а такође није извршен увид у снимак видео-надзора, који се такође налази код туженог.

Другостепени суд је, у седници већа, преиначио првостепену пресуду тако што је тужбени захтев тужиле одбио, при чему није прихватио оцену доказа о закључак првостепеног суда. Према становишту другостепеног суда, тужила је својом изјавом од 14.11.2014. године потврдила наводе из упозорења, да је тужени контролом утврдио да у периоду од 20.10.2014. године до 14.11.2014. године тужила није поштовала радну дисциплину прописану актом послодавца, уз појашњење да се та повреда огледа у томе што је поступила супротно одредбама анекса уговора о раду, и то члана 32. став 2. тачка 1, односно да није контролисала рокове трајања производа у деликатес витрини за коју је, према распореду обављања дужности, била одговорна, и да приликом извршења наведених радних обавеза нису постојали разлози за искључење кривице тужиле.

Врховни суд сматра да се основано ревизијом тужиле указује да је другостепени суд другачије оценио исказе сведока и странака у односу на првостепени суд, а што није могао да учини без заказивања расправе пред другостепеним судом.

Одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да другостепени суд одлучује о жалби, по правилу без расправе. Према члану 394. истог Закона, другостепени суд ће пресудом преиначити првостепену пресуду ако је на основу расправе утврдио другачије чињенично стање него што је оно у првостепеној пресуди, ако је првостепени суд погрешно оценио исправе или посредно изведене доказе, а одлука првостепеног суда је заснована искључиво на тим доказима, ако је првостепени суд из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак о постојању других чињеница на којима је заснована пресуда, ако сматра да је чињенично стање у првостепеној пресуди правилно утврђено, али да је првостепени суд погрешно применио материјално право.

Из наведене законске одредбе произлази да другостепени суд није у могућности да другачије цени доказе изведене пред првостепеним судом ради преиначења првостепене пресуде. Ако не прихвати оцену доказа првостепеног суда и сматра да је због тога чињенично стање погрешно или непотпуно утврђено, другостепени суд је дужан да сам, на одржаној расправи, поново изведе доказе.

У конкретном случају, побијана пресуда другостепеног суда донета је у седници већа, тако што је другостепени суд другачије ценио исказе тужиле и сведока, изводећи закључак да је тужила учинила повреду радне обавезе која јој је побијаним решењем стављена на терет, супротно закључку првостепеног суда заснованом на примени правила о терету доказивања, да у конкретном случају није доказано да је тужила извршила повреду те радне обавезе. Пошто је првостепени суд чињенично стање утврдио на основу непосредно изведених доказа, онда нема услова за преиначење првостепене пресуде у седници већа другачијом оценом тих истих доказа, већ је другостепени суд био дужан да закаже расправу на којој ће поновним извођењем

доказа и саслушањем сведока да утврди битне чињенице за правилно одлучивање о тужбеном захтеву. Другостепени суд није тако поступио, а морао је то да учини, имајући у виду и чињеницу да је у овом предмету већ једанпут била донета првостепена пресуда коју је Апелациони суд укинуо.

Из наведених разлога примена материјалног права није могла бити оцењена, па је пресуда другостепеног суда укинута.

У поновном поступку другостепени суд ће поступити по примедбама из овог решења, заказати расправу пред другостепеним судом и поново извести доказе из првостепеног поступка, како би имао могућност да те доказе оцени на другачији начин у односу на првостепени суд. При томе ће другостепени суд имати нарочито у виду чињеницу коју је тужила у току целокупног поступка истицала, а то је да је у посебној књизи која се налази код пословође објекта евидентирала робу коју је повукла из продаје, а да у објекту постоји видео-надзор којим је покривена витрина у којој се налазе деликатес производи, чији снимак се такође налази код туженог. Терет доказивања да је тужила својом кривицом учинила повреду радне обавезе је на туженом, код кога се налазе и докази на основу којих тужила покушава да докаже да није учинила наведену повреду радне обавезе, односно да нема кривице у њеном понашању. Ови докази се налазе код туженог, па тужила није могла да их достави у току првостепеног поступка, односно тужени је био дужан да те доказе достави како би доказао кривицу тужиле у конкретном случају.

Пошто поступи по примедбама из овог решења, другостепени суд ће правилном применом материјалног права донети нову и закониту одлуку.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци решења, применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија  
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић**